

Arrest

nr. 223 987 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. TWAGIRAMUNGU
Gulden Vlieslaan 67/9
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Florida (departement Valle del Cauca). Na de scheiding van uw ouders verhuisde u op zesjarige leeftijd naar El Libano, een gehucht van Florida. U woonde er met uw moeder, zus en broer in de boerderij van uw tante en neef. U maakte uw middelbaar onderwijs af in Florida en deed vervolgens hogere studies bouwkunde in Cali en Florida. Uw partner is nog in Florida.

U werkte als laborant, als topograaf en als werfleider. Geregeld was u daarvoor in Cali. Daarnaast hielp u ook al van kleins af op de boerderij van uw familie. Eind november 2017 kregen jullie daar het bezoek van gewapende vrouwen en mannen van een van de rebellenbewegingen die in uw regio actief zijn. Zij vroegen eten, waarna uw moeder iets voor hen klaarmaakte. Ongeveer een week later kregen jullie opnieuw rebellen over de vloer. Uw moeder zorgde opnieuw dat zij iets konden eten. Zij waarschuwden jullie dat ze de regels in het dorp zouden veranderen maar bedankten vriendelijk toen zij weer vertrokken. Op 13 december 2017 kwamen er meer dan twintig rebellen naar de boerderij. Ze zeiden dat jullie 10 miljoen peso moesten betalen in ruil voor hun bescherming. Indien jullie niet aan deze eis zouden voldoen, dienden jullie de boerderij binnen de acht dagen te verlaten. Jullie wilden en konden dergelijke som niet betalen, waarna contact werd opgenomen met uw vader die altijd in Florida zelf is blijven wonen. Hij wou jullie opvangen, waarna jullie later in december 2017 naar daar verhuisden.

Omdat uw vader de financiële kost voor jullie allemaal niet kon dragen, gingen ook uw oudere broer J.C. en uzelf werken. U werkte enkele maanden als werfleider (maart, april 2018) en leverde bereide maaltijden aan huis (mei 2018). Echter vreesde u ook in de stad Florida nog steeds de rebellen. U zag wel eens inheemse types rondlopen en op 1 maart 2018 kreeg u een telefoontje waarin u met de dood werd bedreigd. Nog diezelfde dag bent u naar de politie gegaan en heeft u politiebescherming gevraagd. De daaropvolgende 90 dagen zou de politie drie keer per dag een kijkje komen nemen bij jullie thuis.

U vreesde dat u nooit meer vrij zou kunnen leven en nam de beslissing Colombia te verlaten. U vroeg eind april al een paspoort aan. Omdat u niet onmiddellijk de financiële middelen had om vliegtuigtickets te kopen, duurde het nog tot 5 juni 2018 vooraleer u naar Madrid kon reizen. Vervolgens bent u onmiddellijk naar België gekomen. Op 14 juni 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Colombia waar u problemen vreest met rebellenbewegingen die het op u gemunt hebben. Bovendien stelt u dat Florida een rode zone betreft en dat de algemene situatie er onveilig is.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, een document waarin wordt bevestigd dat u in Florida woonde, de klacht die u op 1 maart 2018 bij de politie ging indienen, uw klacht bij het parket d.d. 5 juni 2018, foto's en pamfletten waaruit blijkt dat paramilitairen (Aguilas Negras) en rebellenbewegingen (ELN) actief zijn in uw regio, een foto van twee buurjongens die vermist geraakten, een brief van een potentiële werkgever hier in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het niet aannemelijk maakt problemen te hebben gekend met een rebellenbeweging. Zo stelt het CGVS vast dat u bijzonder onduidelijk bent geweest over de groepering die u zou hebben bedreigd en afgeperst. Terwijl u bij DVZ nog sprak over dissidenten van de FARC (vragenlijst d.d. 8 augustus 2018, vraag 3.5), verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS te zijn gevisieerd door de Ejército Popular de Liberación (of EPL), waarna u uw verklaringen andermaal aanpast en beweert dat het de Ejército de Liberación Nacional (of ELN) was die het op u en uw familie gemunt had (CGVS, p.12). Als het CGVS u confronteert met de vaststelling dat u eerder sprak over dissidente FARC-leden en heden over rebellen van de ELN, geeft u uiteindelijk aan dat u in Colombia nog niet wist met wie u te maken had en dat u pas in België tot het besef kwam dat het om de ELN ging.

Het is toch wel zeer merkwaardig dat u in uw thuisland niet zou hebben geweten welke rebellengroepering u zou hebben afgeperst en aan de basis van uw vertrek uit El Libano zou hebben gelegen. Bovendien, gevraagd naar uitleg over deze guerrilla's die tot drie keer toe naar uw huis zouden zijn gekomen, verklaart u hoe u duidelijk zag dat zij op hun uniformen een embleem droegen met daarop de Colombiaanse vlag en twee gekruiste geweren (CGVS, p.7). Zoals blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie, is dit nu net het embleem van de FARC. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de groepering die u zou hebben afgeperst en bedreigd, is zeer opmerkelijk. Overigens blijkt u geen van de leden of leiders van deze guerrillabeweging te kennen (CGVS, p.10), wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Verder rijzen er ook twijfels bij het vervolg van uw relaas. U verklaart dat jullie de boerderij dienden te verlaten en naar de stad verhuisden. U zou daar nog bijna zes maanden hebben gewoond alvorens Colombia te verlaten. Gevraagd welke problemen u in die periode kende, antwoordt u dat u daar wel eens inheemse mensen in uw wijk zag lopen (CGVS, p.11). Dat deze personen naar u op zoek zouden zijn geweest, blijkt evenwel niet uit uw relaas. U zegt: "Dat is dan wat je denkt, dat ze op zoek zijn, dat speelt wel in je hoofd. Misschien was het niet zo, maar je gaat er wel van uit" (CGVS, p.11). Dit is allemaal erg vaag. Bovendien leid(d)en u en uw gezinsleden daar allerminst een verborgen bestaan. U zegt dat uw broer ging werken als schilder en stukadoor (CGVS, p.9). Zelf ging u ook actief op zoek naar werk, tot u in maart 2018 aan de slag kon als werfleider ergens in Florida (CGVS, p.11). U zou dit werk enkele maanden hebben gedaan, waarna u vanaf mei 2018 maaltijden bij mensen thuis zou hebben geleverd (CGVS, p.11). U ging in die periode ook nog naar Cali, waar u bijvoorbeeld een paspoort ging regelen. Het is niet aannemelijk dat u enerzijds de rebellen in Florida zou vrezen en daarom politiebescherming vragen, terwijl u anderzijds uw dagdagelijkse en openlijke activiteiten in de stad gewoon zou hebben verder gezet. Uw familie zou bovendien nog steeds in Florida wonen, en op geen enkel ogenblik maakt u melding van enig probleem dat zij met de rebellen van de ELN zouden ondervinden. Ook dit roept twijfels op bij de ernst van de door u aangebrachte asielmotieven.

Vervolgens stelt u plots dat u in maart 2018 werd opgebeld en dat men u toen met de dood bedreigde (CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u daar in eerste instantie helemaal geen melding van maakte en dat u louter sprak over de inheemse types die u in uw wijk zag (CGVS, p.11). Nog merkwaardiger is dat ook uit andere vaststellingen blijkt dat u nooit iets heeft gezegd over deze voorgehouden telefonische doodsbedreigingen. Gevraagd waarom u dit onvermeld liet bij de DVZ, antwoordt u dat u daar geen details kwijt kon (CGVS, p.14). Dergelijke bedreiging, nota bene de enige waarmee u tijdens uw langdurig verblijf in Florida stad zou zijn geconfronteerd, kan toch bezwaarlijk een detail worden genoemd. U stelt verder dat u na dit telefoontje klacht ging indienen bij de politie. Nochtans blijkt ook na lezing van deze klacht dat u daar geen gewag maakte van de dreigtelefoon die u even voordien zou hebben gekregen. U argumenteert dat de politie dit niet in de klachtbrief wou opnemen omdat zij niet wisten wie u zou hebben opgebeld (CGVS, p.14). Dergelijke uitleg kan allerminst overtuigen, te meer in de brief wel wordt geschreven over uw problemen met een u toen eveneens nog onbekende groepering in El Libano. Bovendien zegt u dat de politie het telefoonnummer van de beller enkele dagen later wel kon traceren, maar dient te worden vastgesteld dat ook in de klacht die u later bij het parket indiende (op 5 juni 2018) niets wordt gezegd over de dreigementen die u telefonisch zou hebben ontvangen. Dat u uw relaas ook daar kort samenvatte en louter sprak over de problemen die jullie in november en december 2017 zouden hebben gekend (CGVS, p.16), is opnieuw weinig aannemelijk. Mocht u zich op 5 juni 2018 werkelijk tot het parket hebben gericht met de bedoeling uw familie te beschermen (CGVS, p.15), dan zou mogen verwacht dat u daar gedetailleerdere verklaringen aflegt dan het korte en zeer vage relaas zoals het nu in dit document staat vermeld (CGVS, p.15). Bovendien geven de Colombiaanse autoriteiten in dit document aan dat er een strafrechtelijk onderzoek zal worden geopend maar heeft u dan weer geen idee of zij iets met uw klacht zouden hebben aangevangen. Of uw broer ooit naar een stand van zaken ging informeren, kan u alleszins niet zeggen (CGVS, p.15). Ook dit is zeer opmerkelijk en roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u werd geviseerd. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Uw identiteitskaart, uw paspoort en het document van de gemeente Florida bevestigen uw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De klachten die u indiende bij politie en parket kunnen enkel een geloofwaardig relaas staven, wat geenszins het geval is gebleken. Bovendien betreft het hier telkens een verklaring die u zelf aflegde. Nergens blijkt hieruit dat de autoriteiten op een of andere manier hebben geverifieerd of uw relaas op waarheid gebaseerd was.

Het feit dat u bij het parket nog verklaarde dat u door dissidenten van de FARC werd gevisieerd (CGVS, p.15) maar dat u heden stelt dat u met de ELN te maken had, toont aan hoe relatief dit allemaal is. De pamfletten van de paramilitaire beweging Aguilas Negras en foto's die moeten aantonen dat personen uit uw regio verdwenen zijn, alsook dat de ELN er actief is, zeggen louter iets over de actuele algemene situatie in uw regio van herkomst. Dat u zelf het slachtoffer zou zijn geworden van een van de bewegingen, wordt hiermee niet aangetoond. De brief van een potentiële werkgever hier in België houdt geen verband met uw asielaanvraag en is niet dienstig in deze asielaanvraagprocedure. Geen van deze stukken kan bovenstaande appreciatie van het CGVS ombuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het platteland van Valle del Cauca. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in de hoofdstad Bogota of in een van de andere Colombiaanse steden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de steden van Colombia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U heeft een opleiding genoten en deed hogere studies bouwkunde. U heeft ook werkervaring en was actief in de bouwsector (als betonlaborant, werfleider en topograaf). U heeft in een stedelijke omgeving (Cali) gestudeerd en gewerkt, waardoor mag worden verondersteld dat u zich terug in Cali kan vestigen of zich ook in andere steden van Colombia kan aanpassen. Van iemand met uw profiel (studies en werkervaring), mag bovendien worden verwacht dat u elders in Colombia aan de slag kan gaan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 maart 2019 een schending aan van “*Artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen*”, “*Artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”; “*Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de administratieve beslissingen*”.

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn verhoor spontaan een opsporingsbevel neergelegd heeft. Hij meent dat uit dit bevel ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de rebellen wordt vervolgd. Het feit dat de bestreden beslissing deze belangrijke informatie en elementen uit het oog verloren heeft, getuigt volgens verzoeker van een beslissing die niet met de nodige zorg wordt opgesteld.

Verzoeker benadrukt dat hij “*wordt vervolgd voor politieke redenen*”, dat deze vervolging “*persoonlijk door de rebellen of een fractie van de rebellen dissidenten van FARC of EPL*” was en dat het heel moeilijk was “*voor verzoeker om de realiteit van deze groepen te weten of te benoemen*”.

Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie problematisch in zijn regio en ernstig is omwille van gewapende rebellenbewegingen.

Verzoeker vraagt om “*de bestreden beslissing te willen hervormen en hem hoofdzakelijk de status van vluchteling te verlenen of bij gebreke daarvan verzoeker de subsidiaire bescherming te verlenen.*”

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. De door verzoeker voorgelegde identiteitsdocumenten - paspoort, identiteitskaart en documenten van de gemeente Florida - betreffen zijn identiteit en nationaliteit, welke niet worden betwist.

2.3.2. Verzoeker stelt dat hij Colombia ontvluchtte omdat hij er problemen kende met rebellen die hij niet nader coherent kan benoemen.

2.3.3. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten – met name dat hij en zijn familie werden afgeperst en bedreigd door rebellen – geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

2.3.4. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

2.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker maakt niet aannemelijk problemen te hebben gekend met een rebellen in Colombia nu hij deze niet nader kan benoemen.

2.4.2. Zo legde verzoeker incoherente verklaringen af over welke rebellenbeweging hem zou bedreigd hebben. Verzoeker gaf bij de DVZ aan dat hij vreest "*gedood te worden door het FARC*" (vragenlijst CGVS, vraag 3.4) en dat het FARC hem en zijn familie afperste en bedreigde (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat hij gevisieerd werd door de Ejército Popular de Liberación (of EPL), waarna hij zijn verklaringen andermaal aanpaste en stelde dat het de Ejército de Liberación Nacional (of ELN) was die het op hem en zijn familie gemunt had (notities van het persoonlijk onderhoud van 3 januari 2019 (hierna: notities), p. 7, p. 12). Hiermee geconfronteerd, stelde verzoeker dat hij in Colombia nog niet wist met wie hij te maken had en dat hij pas in België tot het besef kwam dat het om de ELN ging (notities, p. 12). De vaststelling dat verzoeker in Colombia niet wist welke rebellenbeweging hem zou hebben afgeperst en bedreigd, ondergraaft op zich reeds de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Immers kan niet worden ingezien dat deze groepering zich niet zou bekend maken nu zo volgens verzoeker uitwaren op dominantie en afpersing. Ook is niet aannemelijk dat verzoeker de noodzaak van een eventuele vlucht uit zijn dorp en vervolgens uit zijn land niet ernstig zou hebben besproken met zijn familie alvorens deze dure en onzekere reis te ondernemen. Voorts is nog minder aannemelijk dat de mensen in zijn omgeving deze guerrilla's, die beweerdelijk drie keer naar zijn huis zouden gekomen zijn, en een zichtbaar embleem met de Colombiaanse vlag en twee gekruiste geweren op hun uniformen droegen (notities, p. 7) niet zouden herkennen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit het embleem van het FARC is (Wikipediapagina "*FARC*"). Dat verzoeker dit niet zou te weten gekomen hebben is op zich al onaannemelijk. Waar verzoeker nog aangaf dat hij noch de leden noch de leiders van deze guerrillabeweging kende (notities, p. 10) kan dit slechts blijken geven van een gehele desinteresse wat niet te verzoenen valt met zijn vrees voor afpersing en bedreiging. Verzoekers wijzigende en incoherente verklaringen over de rebellengroepering die hem zou hebben afgeperst en bedreigd in Colombia tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen en waarachtige feiten berusten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij en zijn familie hun boerderij dienden te verlaten.

2.4.3. Waar verzoeker volhoudt dat hij en zijn familie na het derde bezoek van “een” guerrillabeweging naar de stad Florida verhuisden (notities, p. 9, p. 10), waar hij nog zes maanden zou verblijven alvorens Colombia te verlaten, legt hij hierover geen nuttige verklaringen af. Gevraagd naar verzoekers problemen tijdens deze periode, antwoordde deze *“Met betrekking tot de groepering hebben we enkele keren inheemse mensen zien rondlopen in de wijk. Ik bedoel dan mensen met een inheems uiterlijk, mensen van de bergen. Daarom zijn we naar de politie gegaan, om steun te vragen.”* (notities, p. 11). Hierop gevraagd of deze mensen dan naar verzoeker op zoek waren, stelde deze louter *“Dat is dan wat je denkt, dat ze op zoek zijn, dat speelt wel in je hoofd. Misschien was het niet zo, maar je gaat er wel van uit.”* (notities, p. 11). Dergelijke veronderstellingen kunnen bezwaarlijk aantonen dat verzoeker in deze stad persoonlijk geïsoleerd werd. Bovendien leidden verzoeker en zijn familie in Florida geen ondergedoken bestaan. Zo ging verzoekers broer werken als schilder en stukadoor (notities, p. 9) en verzoeker zelf eerst als werfleider en vervolgens als maaltijdbezorger (notities, p. 11). Verzoeker ging in die periode ook nog naar Cali, onder meer voor werk en om zijn paspoort te regelen (notities, p. 11). De vaststelling dat verzoeker en zijn familie een vrij en open bestaan leidden in Florida valt niet te rijmen met verzoekers voorgehouden vrees voor de, het zij herhaald, niet nader bepaalde rebellenbewegingen aldaar. Daarenboven kan niet worden ingezien dat verzoekers familie, die volgens verzoeker evenzeer werd geïsoleerd, nog steeds in Florida woont zonder dat verzoeker melding maakt van enige problemen met de rebellen (notities, p. 6). In zoverre verzoeker in Florida woonde, maakt hij evenmin aannemelijk ook daar problemen te hebben gehad.

2.4.4. Vervolgens stelde verzoeker plots dat hij in maart 2018 een dreigtelefoon had gekregen (notities, p. 11), terwijl hij dit nooit eerder vermeldde. Verzoeker sprak louter over inheemse types die hij in zijn wijk zag (notities, p. 11) en liet de dreigtelefoon onvermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker deze dreigtelefoon, een essentieel element in zijn asielaansluiting, reeds eerder zou hebben aangebracht indien waarachtig. Daarnaast kan niet worden ingezien dat de dreigtelefoon niet wordt vermeld in de klacht van 1 maart 2018, afgelegd bij de politie van Florida. Immers, verzoeker stelde dat hij meteen na deze telefoon klacht indiende bij de politie (notities, p. 13-14). Verzoekers uitleg, dat de politie dit niet in de klachtbrief wou opnemen omdat zij niet wisten wie verzoeker zou hebben opgebeld (notities, p. 14), kan niet overtuigen nu de klacht wel melding maakt van verzoekers problemen met een toen eveneens nog onbekende groepering in El Libano en een klacht bovendien een eenzijdige verklaring is van de persoon die de klacht indient. Bovendien gaf verzoeker aan dat de politie het telefoonnummer van de beller enkele dagen later wel kon traceren, maar dient te worden vastgesteld dat ook in de klacht die hij later bij het parket indiende (op 5 juni 2018) niets vermeld van de dreigementen die hij telefonisch zou hebben ontvangen. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker zijn aansluiting ook daar kort samenvatte en louter zijn problemen en die van zijn familie in november en december 2017 stelde (notities, p. 15). Immers kan worden verwacht dat verzoeker gedetailleerdere verklaringen zou afleggen bij het parket en er alle feiten zou vermelden, *quod non*. Bovendien geven de Colombiaanse autoriteiten in dit document aan dat er een strafrechtelijk onderzoek zal worden geopend, maar is verzoeker niet op de hoogte over de huidige stand van zaken (notities, p. 15). Verzoeker is aldus niet op de hoogte van de documenten die hij neerlegt. Dit is onaannemelijk voor een hoger opgeleide persoon, noch is aannemelijk dat verzoeker dit ook zonder zijn documenten te raadplegen, die niet zou weten.

2.4.5. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De klachten werden hierboven reeds besproken en zijn hoe dan ook slechts een weergave van verzoekers verklaringen, die gelet op bovenstaande niet geloofwaardig zijn. De vaststelling dat verzoeker bij het parket nog verklaarde dat hij door dissidenten van de FARC werd geïsoleerd (notities, p. 15) maar dat tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij bedreigd werd door de ELN, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. De pamfletten van de paramilitaire beweging Aguilas Negras en de foto's die moeten aantonen dat personen uit verzoekers regio verdwenen zijn en dat de ELN er actief is, betreffen de algemene situatie in verzoekers regio van herkomst. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat hij persoonlijk het slachtoffer zou zijn geworden van rebellen van een of andere beweging. De brief van een potentiële werkgever hier in België houdt geen verband met verzoekers asielaansluiting.

2.4.6. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.7. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de “COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire” van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste jaren opmerkelijk verbeterd is (COI Focus, p. 14). Een *de facto* wapenstilstand tussen de regering van president Santos en de FARC kwam tot stand sinds 2015 en op 24 november 2016 ondertekenden de regering en de FARC het vredesakkoord, dat vervolgens werd geratificeerd op 30 november 2016 (COI Focus, p. 7). Daarnaast werd ook een vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, aangekondigd op 30 maart 2016 en gingen de onderhandelingen van start op 7 februari 2017, evenwel zonder een staakt-het-vuren (COI Focus, p. 7). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia (COI Focus, p. 10). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus, p. 11, p. 13, p. 19-20). Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn (COI Focus, p. 13-14). Verder blijkt uit de COI Focus dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia, regionaal erg verschillend zijn (COI Focus, p. 19-22) en dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

2.4.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.4.9. *In casu* kan blijken dat verzoeker nooit gewag heeft gemaakt van dergelijk geweld. Verzoeker stelt dit ook niet concreet in zijn verzoekschrift en wijst slechts in een zin op de algemene veiligheidssituatie omwille van gewapende rebellenbewegingen. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij in een regio verkeerde zoals gesteld in het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Hoe meer verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker geeft zoals reeds gesteld geen persoonlijke omstandigheid die op een nood aan bescherming aantonen, noch toont hij aan dat hij zijn streek diende te verlaten omwille van een algemene onveiligheid. Verzoeker kon zelfs niet concreet vermelden of er rebellen waren en van welke groeperingen.

2.4.10. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit het platteland van Valle del Cauca, meer bepaald uit El Libano, nabij de gemeente Florida. Verzoeker is geboren in Florida, verhuisde op zes- à, zevenjarige leeftijd naar El Libano en verbleef de laatste zes maanden voor zijn vertrek opnieuw in Florida (verklaring DVZ, punt 10; notities, p. 3). Verzoeker heeft bovendien zijn middelbaar onderwijs in Florida gedaan (notities, p. 4) en zijn hogere studies (bouwkunde) deels in Florida, deels in Cali (notities, p. 4-5). Verzoeker gaf aan in de bouw en op een boerderij te hebben gewerkt (verklaring DVZ, punt 12) en zijn familie woonde er. Volgens Cedoca is Valle del Cauca één van de regio's die het zwaarst door het geweld zijn getroffen (COI Focus, p. 21). Uit de kaart die de correlatie tussen de aanwezigheid van gewapende groeperingen en drugstrafiek illustreert, blijkt dat er gewapende groeperingen in Valle del Cauca aanwezig zijn, alsook dat er een drugstrafiekroute door Valle del Cauca loopt (COI Focus, p. 22). Er dient opgemerkt dat de aanwezigheid van gewapende groeperingen en drugstrafiek echter minder is dan in andere departementen, zoals onder meer Antioquia, Choco, Cauca en Cordoba. Verder is er een aanzienlijke daling van de moordcijfers in de gemeente Florida merkbaar (COI Focus, p. 29). Uit verzoekers verklaring kan inderdaad blijken dat hij niet met algemeen geweld werd geconfronteerd.

2.4.11. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan

reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

In casu kan verzoeker voor zover de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst aannemelijk is – *quod non* – zich onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in de hoofdstad Bogota of in een van de andere Colombiaanse steden.

Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de steden van Colombia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt. Zo is verzoeker een volwassen man, die hogere studies bouwkunde heeft gedaan en tevens beschikt over werkervaring in de bouwsector (als betonlaborant, werfleider en topograaf). Bovendien heeft verzoeker in een stedelijke omgeving (Cali) gestudeerd en gewerkt, waardoor mag worden verondersteld dat hij zich terug in Cali kan vestigen, dan wel in staat is zich ook in andere steden van Colombia aan te passen. Van iemand met verzoekers profiel (studies en werkervaring), mag bovendien worden verwacht dat hij elders in Colombia aan de slag kan gaan. Bovendien bleek verzoeker voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, zodat redelijk is aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK